Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 278 447 van 10 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat D. IVANOVIC**
Stationsstraat 150
3620 LANAKEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 30 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 juni 2022 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 juli 2022.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. IVANOVIC.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"*1. Verzoekende partij dient beroep in tegen de beslissing "verzoek kennelijk ongegrond" van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2022 (hierna: de commissaris-generaal).*

Verzoekende partij haar verzoek om internationale bescherming werd volgens een versnelde procedure behandeld met toepassing van artikel 57/6/1, §1 van de Vreemdelingenwet en werd met toepassing van artikel 57/6/1, §2 van diezelfde wet als kennelijk ongegrond beschouwd.

2. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:
"§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: (…)
b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3;
(…)
"§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.
§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. (…)"

Bij koninklijk besluit van 14 januari 2022 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, in werking getreden op 28 februari 2022, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van een van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Albanië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek wordt geweigerd (en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd). Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen substantiële redenen opgeeft om zijn land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt - rekening houdende met de vereiste voorwaarden om aanspraak te kunnen maken op het statuut van internationale bescherming-, kan zijn verzoek om internationale bescherming geweigerd worden en als kennelijk ongegrond worden beschouwd. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekende partij in casu geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekende partij geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Verzoekende partij toont geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet aan.

4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten.

Verzoekende partij gaat immers nauwelijks in concreto in op de vaststellingen in de bestreden beslissing, doch ze beperkt zich tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen en het formuleren van algemene beweringen, beschouwingen en kritiek. Haar algemeen verweer is evenwel geenszins van aard om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij aanvoert, die er in haar verzoekschrift bovendien aan voorbij lijkt te gaan dat in het kader van haar verzoek om internationale bescherming de bewijslast in beginsel op haar schouders rust (zoals hoger onder puntje 2 aangegeven), heeft de commissaris-generaal wel degelijk en op een afdoende en zorgvuldige manier rekening gehouden met haar specifieke situatie en deze op een individuele wijze onderzocht.

Zo komt de commissaris-generaal op grond van de informatie waarover hij beschikt en zijn concrete vaststellingen, na onderzoek van verzoekende partij haar concrete, persoonlijke situatie, elementen die alle steun vinden in de gegevens in het administratief dossier, pertinent tot de vaststelling en motiveert hij op een omstandige en gedetailleerde wijze dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij voor de door haar aangehaalde problemen met haar man, of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor haar sprake zou zijn van een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verzoekende partij gaat niet of nauwelijks concreet in op, minstens ontkracht noch weerlegt zij op generlei wijze de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing die de commissaris-generaal alzo doen besluiten. Een loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels, zoals te dezen in het verzoekschrift naar algemene informatie omtrent huiselijk geweld en geweld tegenover vrouwen in Albanië, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier, gelet op de vele en pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing waar geen afbreuk aan wordt gedaan, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Overigens, waar verzoekende partij verwijst naar informatie omtrent het feit dat vrouwen soms, om financiële/economische motieven of omwille van sociale redenen (druk van de omgeving en algemene mentaliteit) geen melding maken van het geweld waarvan zij het slachtoffer zijn en er in Albanië meer inspanningen nodig zijn om te verzekeren dat vrouwen er toegang hebben tot justitie, blijkt uit verzoekende partij haar verklaringen en de door haar neergelegde documenten, waaronder een kopie van een vonnis met bevestiging van een beschermingsmaatregel, dat verzoekende partij in Albanië voor de problemen met haar agressieve echtgenoot, die zowel tegen haar als hun twee zonen verbaal en fysiek geweld gebruikte, toegang had tot en op hulp en bescherming van de Albanese autoriteiten, politie en justitie, kan rekenen. Uit niets blijkt en verzoekende partij toont het tegendeel niet aan. Ze maakt niet in concreto aannemelijk dat dit heden en in de toekomst niet langer meer het geval zal zijn. De Raad wijst er nog op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Verzoekende partij laat voorts de motivering in de bestreden beslissing omtrent het feit dat volgens haar verklaringen haar zonen Ar. en Am. op hun werk in Albanië economisch werden uitgebuit en Ar. in hun land van herkomst een werkstraf van 48 uur kreeg opgelegd omwille van het rijden zonder rijbewijs ongemoeid, minstens laat ze geheel na concrete en dienstige argumenten bij te brengen ter weerlegging van hetgeen dienaangaande in de bestreden beslissing wordt vastgesteld. Deze motieven blijven derhalve evenzeer onverminderd overeind.

Uit niets blijkt dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

In de mate dat verzoekende partij een schending aanvoert van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (Handvest), bepalingen die inhoudelijk overeenstemmen, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien dient erop te worden gewezen dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

5. Bijgevolg lijkt verzoekende partij niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (*cf.* Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat de Albanese autoriteiten haar echtgenoot, de vader van haar zonen, niet bestraft hebben omdat zij haar klacht introk. Zij stelt dat de familiale druk bij intra-familiaal geweld zeer groot is en het moeilijk is om haar echtgenoot te beschuldigen. De verzoekende partij wijst erop dat het voor haar en haar zonen zeer moeilijk is om de klachten te handhaven. De sociale druk is heel groot. De verzoekende partij betoogt verder dat huiselijk geweld een klachtmisdrijf is en zonder klacht er geen veroordeling volgt. Door de sociale druk die op de slachtoffers ligt, kan het gewelddadig optreden blijven bestaan. De verzoekende partij wijst erop dat haar echtgenoot, de vader van haar zonen, heel vaak beloofde dat het geweld zou stoppen maar hij zich niet hield aan zijn belofte. De verzoekende partij besluit haar betoog door te stellen dat zij diende te vertrekken omdat de staat niet alles kan doen.

Uit de bestreden beslissing en voornoemde beschikking blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor de door haar aangehaalde problemen met haar man, of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor haar sprake zou zijn van een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. De Raad wijst in dit kader, evenals in het licht van voormeld betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting (waarin zij onder meer de loze belofte van haar echtgenoot aanhaalt dat het geweld zou stoppen) op volgende motieven van de bestreden beslissing waarin de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op goede gronden vaststelt: "*Wat betreft de allereerste klacht die tegen uw echtgenoot werd ingediend door uw twee zonen blijkt uit de verklaringen van uw zoon Am. dat de politie ter plaatse kwam bij u thuis, waarna u samen met uw zonen naar het commissariaat ging om verklaringen af te leggen. Er vond vervolgens een gesprek van vier uur plaats tussen u, uw zonen en uw man, waarbij uw man door de politie erop gewezen werd dat hij geen alcohol meer mocht gebruiken en zijn gewelddadig gedrag niet meer mocht stellen. Indien hij zijn gedrag niet zou aanpassen, zou hij veroordeeld worden en een gevangenisstraf krijgen. Uw man erkende deels zijn fout gedrag en beloofde niet meer gewelddadig te zijn, waarna hij zijn verklaringen en zijn belofte ondertekende. U ondertekende eveneens uw verklaringen, net zoals uw zonen (NPO Am. p. 8). Nadat uw man vervolgens opnieuw in de fout ging en u hiervan melding maakte op 22 juli 2021, ondernam de politie maatregelen. Uw man werd meteen gearresteerd en vastgehouden. Twee dagen na het indienen van uw klacht vond er een hoorzitting plaats. Op die hoorzitting werd er een beschermingsmaatregel van 12 maanden uitgevaardigd en werd uw man veroordeeld tot anderhalf jaar gevangenisstraf (NPO p. 12). Uit het vonnis dat u neerlegt, blijkt dat uw man niet bij u in de woning mag langskomen, ten allen tijde een afstand van 300 meter moet bewaren en niet in uw huis mag verblijven, dit allemaal voor een periode van 12 maanden, tot juli 2022. Slechts na toestemming van de rechtbank zou het voor uw man mogelijk zijn om terug in uw huis te komen wonen. Daarnaast is een verlenging van de beschermingsmaatregel mogelijk. De sociale dienst van Lezhë is bevoegd voor het toezicht op de naleving van de beschermingsmaatregel. U erkent zelf dat het beschermingsbevel op dit moment nog steeds geldig is (NPO p. 13). Hoewel uw man volgens uw zoon Am. ondertussen werd vrijgelaten, stelde ook hij dat het beschermingsbevel nog steeds geldig is tot juli 2022 (NPO Am. p. 3, 10). Er kan dan ook besloten worden dat u op genoegzame wijze beroep kon doen op de in Albanië beschikbare beschermingsmodaliteiten.*" (eigen onderlijning)

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij er niet in slaagt concrete en dienstige argumenten aan te voeren die voormelde motieven en het besluit dat de verzoekende partij op genoegzame wijze beroep kon doen op de in Albanië beschikbare beschermingsmodaliteiten in een ander daglicht stellen, laat staan weerleggen. Waar zij ter terechtzitting aanhaalt dat de Albanese autoriteiten haar echtgenoot, de vader van haar zonen, niet bestraft hebben omdat zij haar klacht introk en dat huiselijk geweld een klachtmisdrijf is waaraan zij toevoegt dat zonder klacht er geen veroordeling volgt, geeft de verzoekende partij, onder meer gelet op het standhouden van de beschermingsmaatregel, een verkeerde, minstens beperkte voorstelling van zaken en verliest zij hetgeen hierover reeds werd vastgesteld uit het oog. Zij gaat hiermee voorbij aan volgende motieven van de bestreden beslissing waarin wordt verwezen naar de intrekking van de klacht en die door de Raad eveneens worden benadrukt in het licht van de door de verzoekende partij ter terechtzitting aangehaalde grote sociale druk bij intra-familiaal geweld, de moeilijkheid om haar echtgenoot te beschuldigen en, voor haar en haar zonen, om de klachten te handhaven, evenals haar stelling dat door de sociale druk die op de slachtoffers ligt, het gewelddadig optreden kan blijven bestaan: "*Dat u zelf uw klacht introk (NPO p. 7-8, 12), waardoor uw man tot tweemaal toe strafvermindering kreeg, kan niet doen besluiten dat de Albanese autoriteiten niet willen of kunnen optreden. Immers, het vonnis daterend van 14 augustus 2021 houdt het beschermingsbevel staande, ondanks de intrekking van uw klacht en uw man bleef in de gevangenis tot januari 2022. U stapte verder niet naar de politie om te melden dat u onder druk werd gezet door de familie van uw man om uw klacht in te trekken. Dat u schrik had van uw schoonfamilie kan in deze niet volstaan als verschoning voor uw nalaten hieromtrent (NPO p. 14). Immers, de bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Evenmin stapte u naar de politie om de bedreigingen die u van uw man uit de gevangenis kreeg te melden, hoewel hem dit eveneens verboden werd door de beschermingsmaatregel. U stelde louter dat u geen hoop had en dat advocaten hem vrij kunnen krijgen indien ze veel geld hebben (NPO p. 13). Dit laatste is niet meer dan een blote bewering, zeker in het licht van de maatregelen/beslissingen die ondertussen door de autoriteiten ten aanzien van uw echtgenoot werden genomen.*

U bracht verder geen concrete indicaties aan dat u bij een terugkeer niet opnieuw beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Albanese autoriteiten (NPO p. 15). Uw verwijzing naar andere zaken waarin vrouwen en kinderen vermoord werden en het in vraag stellen waarom u dan wel geholpen zou worden, kan gelet op de beschikbare informatie en gelet op de reeds ontvangen hulp en bescherming in

deze niet volstaan (NPO p. 14-15). Eenzelfde conclusie geldt voor de verklaringen van uw zoon Ar. die beweerde dat u wel hulp zou kunnen vragen aan de Albanese autoriteiten, maar dat deze hulp niet gegeven zal worden, omdat er geen toezicht en controle is omwille van de corruptie in Albanië. Gevraagd naar concrete indicaties dat jullie bij terugkeer geen beroep zouden kunnen doen op de beschikbare beschermingsmodaliteiten, kwam hij niet verder dan te stellen dat de zoon van zijn baas altijd zonder rijbewijs rondreed en geen problemen kende, in tegenstelling tot hijzelf die wel gearresteerd werd omwille van deze reden (NPO Ar. p. 16-17). Gelet op de maatregelen die de autoriteiten reeds ten aanzien van uw echtgenoot hebben ondernomen en in het licht van de beschikbare informatie aangaande beschermingsmodaliteiten in Albanië volstaat deze repliek niet. Uw zoon Am. kon evenmin concrete indicatiesgeven dat u bij terugkeer niet opnieuw beroep zou kunnen doen op de aanwezige beschermingsmogelijkheden (NPO Am. p. 10)." (eigen onderlijning)

Tevens herneemt de Raad in het licht van het betoog ter terechtzitting volgende gronden van voormelde beschikking:

"*Overigens, waar verzoekende partij verwijst naar informatie omtrent het feit dat vrouwen soms, om financiële/economische motieven of omwille van sociale redenen (druk van de omgeving en algemene mentaliteit) geen melding maken van het geweld waarvan zij het slachtoffer zijn en er in Albanië meer inspanningen nodig zijn om te verzekeren dat vrouwen er toegang hebben tot justitie, blijkt uit verzoekende partij haar verklaringen en de door haar neergelegde documenten, waaronder een kopie van een vonnis met bevestiging van een beschermingsmaatregel, dat verzoekende partij in Albanië voor de problemen met haar agressieve echtgenoot, die zowel tegen haar als hun twee zonen verbaal en fysiek geweld gebruikte, toegang had tot en op hulp en bescherming van de Albanese autoriteiten, politie en justitie, kan rekenen. Uit niets blijkt en verzoekende partij toont het tegendeel niet aan. Ze maakt niet in concreto aannemelijk dat dit heden en in de toekomst niet langer meer het geval zal zijn.*" (eigen onderlijning)

Door ter terechtzitting opnieuw te verwijzen naar de intrekking van de klacht, de familiale en sociale druk en bepaalde moeilijkheden die zij zouden ondervinden aan te halen, gaat de verzoekende partij geheel voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing en de gronden van voormelde beschikking, minstens dient te worden vastgesteld dat zij er niet in het minst *in concreto* op ingaat en geen concrete elementen bijbrengt die aan het voorgaande afbreuk doen of de erin geformuleerde besluiten weerleggen.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting nog stelt dat zij diende te vertrekken omdat de staat niet alles kan doen, beklemtoont de Raad eveneens de gronden van voormelde beschikking waarin erop wordt gewezen: "*dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.*"

De Raad besluit dan ook dat de verzoekende partij in wezen slechts een algemeen betoog voert waarin zij reeds aangehaalde elementen en verzuchtingen aanhaalt, herhaalt en herformuleert waarop middels voormelde beschikking met verwijzing naar de motieven in de bestreden beslissing reeds werd geantwoord. Zij voert echter door te herhalen en het voeren van een algemeen betoog geen valabele argumenten aan die deze gronden en motieven ontkrachten of weerleggen. De verzoekende partij brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat de verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,	kamervoorzitter,
mevr. A.-M. DE WEERDT,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
A.-M. DE WEERDT	M.-C. GOETHALS